

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்- 181)

Oct (2) / 2014



நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்	7
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	9
4. ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.....	12
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	21
6. இராமானுச நூற்றந்தாதி.....	29

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 1)

குறிப்பு - அத்யாயம் 1 முதல் 10 முடிய நம்முடைய இணையதளத்தில் முன்பே வெளியிடப்பட்டது. அதன் தொடர்ச்சி இப்போது வருகிறது.

அத்யாயம் - 11

1. निर्दोषो निरधिष्ठेयो निरवद्यः सनातनः

विष्णुर्नारायणः श्रीमान् परमात्मा सनातनः

நிர்த்தோஷோ நிரதிஷ்டேயோ நிரவத்ய: ஸநாதன:

விஷ்ணுர் நாராயண: ஸ்ரீமாந் பரமாத்மா ஸநாதன:

பொருள் - மஹாலக்ஷ்மி கூறுகிறாள்: விஷ்ணு நாராயணன் எந்தவிதமான தோஷங்களும் அற்றவன், எதனாலும் கட்டுப்படுத்தப்படாமல் உள்ளவன், தூய்மையானவன், எப்போது உள்ளவன், ஸ்ரீயாகிய என்னை எப்போதும் கொண்டவன், எப்போதும் இருந்து வருகின்ற உயர்ந்த ஆத்மா ஆவான்.

2. षाङ्गुण्यविग्रहो नित्यं परं ब्रह्माक्षरं परम्

तस्य मां परमां शक्तिं नित्यं तद्धर्मधर्मिणीम्

ஷாட்குண்யவிக்ரஹோ நித்யம் பரம் ப்ரஹ்மாக்ஷரம் பரம்

தஸ்ய மாம் பரமாம் சக்திம் நித்யம் தத்தர்மதர்மிணீம்

பொருள் - அவன் ஆறு குணங்கள் கொண்டவனாக, எப்போதும் உள்ளவனாக, அனைத்திலும் உயர்ந்த ப்ரஹ்மமாக, அக்ஷரம் என்னும் ப்ரஹ்மமாக உள்ளான். அவனுடைய உயர்ந்த சக்தியாக உள்ள நான், (அவனுடன்) எப்போதும் உள்ளேன். அவனிடம் உள்ள அனைத்து குணங்களையும் நானும் கொண்டுள்ளேன் (அல்லது அவனிடம் உள்ள தர்மங்கள் = பண்புகள் அனைத்தும் நானாக உள்ளேன்).

3. सर्वभावानुगां विद्धि निर्दोषामनपायिनीम्

सर्वकार्यकरी साहं विष्णोरव्ययरूपिणः

ஸர்வபாவாநுகாம் வித்தி நிர்தோஷம் அநபாயிநீம்

ஸர்வகார்யகரீ ஸாஹம் விஷ்ணோரவ்யய ரூபிண:

பொருள் -அவனது அனைத்து நிலைகளிலும் நான் அவனை விட்டு சற்றும் அகலாதவளாக உள்ளேன் என்று தெரிந்து கொள்வாயாக. எந்தவிதமான தோஷங்களும் அற்றவளாக நான் உள்ளேன். மாற்றம் அடையாதவளாக உள்ள மஹாவிஷ்ணுவின் அனைத்து கார்யங்களையும் நிறைவேற்றுவளாக நான் உள்ளேன்.

4. शुद्धाशुद्धमयैर्भावैर्वितत्यात्मानमात्मन

परव्यूहादिसंभेदं व्यूहयन्ती हरेः सदा

சுத்த அசுத்தமந்யைர்பாவைர் விதத்யாத்மாநமாத்மந

பரவ்யூஹாதிஸம்பேதம் வ்யூஹயந்தீ ஹரே: ஸதா

பொருள் - என்னுடைய பா4வம் என்பது சுத்தம் மற்றும் அசுத்தம் ஆகிய இரண்டும் கலந்த லோகங்களாக விரிவடைகிறது. அதிலிருந்து நான் ஸ்ரீஹரியின் பர, வ்யூஹம் உள்ளிட்ட வ்யூஹங்களை எப்போதும் உண்டாக்கியபடி உள்ளேன்.

5. शुद्ध षाङ्गुप्यमादाय कल्मयन्ती तथा तथा

तेन नानाविधं रूपं व्यूहाद्युचितमञ्जसा

6. उन्मेषयामि देवस्य प्रकारं भवदुत्तरम्

व्यापारस्तस्य देवस्य साहमस्मि न संशयः

சுத்த ஷாட்குண்ய மாதாய கல்பயந்தீ ததா ததா

தேந நாநாவிதம் ரூபம் வ்யூஹாத்யுசிதமஞ்ஜஸா

உந்மேஷயாமி தேவஸ்ய ப்ரகாரம் பவத் உத்தரம்

வ்யாபாரஸ்தஸ்யதேவஸ்ய ஸாஹமஸ்மி ந ஸம்சய:

பொருள் - எப்போதெல்லாம் தேவைப்படுகிறதோ, அந்த நேரங்களில் ஆறு திருக்கல்யாண குணங்களின் துணையுடன் நான் அந்த தேவனின் பல்வேறு ரூபங்களை ஏற்படுத்துகிறேன். அவை பலவிதமான வ்யூஹம் உள்ளிட்ட ரூபங்களை, தேவைக்கு ஏற்றபடி எடுத்துக் கொள்கின்றன. எந்தவிதமான சந்தேகமும் இல்லாமல், நானே அவனது செயல்பாடுகளாக உள்ளேன்.

7. मया कृतं हि यत् कर्म तेन तत् कृतमुच्यते

अहं हि तस्य देवस्य स्मृता व्याप्रियमाणता

மயா க்ருதம் ஹி யத் கர்ம தேந தத் க்ருதமுச்யதே

அஹம் ஹி தஸ்ய தேவஸ்ய ஸ்ம்ருதா வ்யாப்ரியமாணதா

பொருள் - நான் செய்பவை அனைத்தும் அவனால் செய்யப்படுவதாகவே கருதப்படுகிறது. நானே அவனது அனைத்து செயல்பாடுகளாகவும் இருக்கிறேன்.

8. इति शक्र परं रूपं व्यूहरूपं च दर्शितम्

तृतीयं विभवाख्यं तु रूपमद्य निशामय

இதி சக்ர பரம் ரூபம் வ்யூஹரூபம் ச தர்சிதம்

த்ருதீயம் விபவாக்யம் து ரூபமத்ய நிசாமய

பொருள் - இந்திரனே! இப்படியாக உனக்குப் பரரூபம் மற்றும் வ்யூஹரூபங்கள் குறித்து உரைத்தேன். அடுத்து மூன்றாவதாக, அவனுடைய விபவரூபம் குறித்து உனக்கு உரைக்கிறேன்.

9. तुर्यादिजाग्रदन्तं यत् प्रोक्तं पतचतुष्टयम्
वासुदेवादिना व्याप्तमनिरुद्धान्तिमेन तु

தூர்யாதிஜாக்ரதந்தம் யத் ப்ரோக்தம் பத சதுஷ்டயம்
வாஸுதேவாதிநா வ்யாப்தம் அநிருத்தாந்திமேந து

பொருள் – தூர்யநிலை முதல் ஜாக்ரத்நிலை முடிய என்னால் கூறப்பட்ட நான்கு நிலைகள், வாஸுதேவன் தொடங்கி அநிருத்தன் முடிய உள்ள நான்கு வ்யூஹங்களால் வ்யாபிக்கப்பட்டபடி உள்ளன.

10. तत्र तत्र पदे चैव चातुरात्म्यं तथा तथा
अव्यक्तकव्यक्तरूपैः स्वैरुदितं ते यथोदितम्

தத்ர தத்ர பதே சைவ சாதூராத்ம்யம் ததா ததா
அவ்யக்தகவ்யக்தரூபை: ஸ்வைருதிதம் தே யதோதிதம்

பொருள் – உனக்கு முன்பே கூறியபடி ஒவ்வொரு நிலைகளிலும் அந்தந்த நான்கு வ்யூஹங்கள் புலப்படும்படியாகவோ அல்லது புலப்படாதபடியாகவோ வெளிப்பட்டபடி உள்ளன.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 181)

அடுத்து மூன்றாம் அதிகாரணத்தில் இந்த ஜகத்தின் ஒரே காரணமாக உள்ள ப்ரஹ்மமானது சாஸ்த்ரங்களால் மட்டுமே அறியப்படும் என்றும், அதன் காரணம் ப்ரஹ்மமானது வேறு எந்தவிதமான ப்ரமாணங்களாலும் அறியப்பட இயலாதது என்றும் கூறப்பட்டது. நான்காம் அதிகாரணத்தில் கூறப்பட்டது என்னவென்றால் - ப்ரஹ்மத்தைக் குறித்து உணர்த்தக்கூடிய வேதாந்த வாக்கியங்கள் “இதனைச்செய், இதனைச் செய்யாமல் இரு” என்று விதிக்கக்கூடிய வாக்கியங்களுடன் எந்தவிதமான தொடர்பும் கொள்ளாத போதிலும், சாஸ்த்ரங்கள் மூலம் மட்டுமே ப்ரஹ்மத்தை அறிய இயலும் என்ற கருத்தானது, மனிதர்களுடைய உயர்ந்த புருஷார்த்தமாக உள்ளதைத் தனது இயல்பாகக் கொண்ட ப்ரஹ்மத்தைக் குறித்து உரைக்கும் வேதாந்த வரிகளால் நிரூபிக்கப்படுகிறது - என்று கூறப்பட்டது.

அடுத்து ஐந்தாம் அதிகாரணத்தில், இந்த ஜகத்தின் ஒரே காரணமாக உள்ளதும், வேதாந்தங்கள் மூலம் மட்டுமே அறியக்கூடியதும் ஆகிய ப்ரஹ்மமானது அனுமானத்தால் மட்டுமே உலகின் காரணமாக உணரப்படும் ப்ரதானம் (அல்லது மூலப்ரக்ருதி) என்பதைக் காட்டிலும், “ஸங்கல்பித்தது” போன்ற தன்மைகளால் வேறுபட்டது என்று உணர்த்தப்பட்டது.

அடுத்துள்ள ஆறாம் அதிகாரணத்தில், பந்தம் மற்றும் மோக்ஷம் ஆகிய தன்மைகளுடன் கூடிய ஜீவாத்மாவைக் காட்டிலும் ப்ரஹ்மமானது, “எல்லையற்ற ஞானம் மற்றும் ஆனந்தம் நிறைந்த தன்மை, ஜீவாத்மாக்களுக்கு பயம் மற்றும் பயம் அற்ற நிலை ஆகியவற்றை ஏற்படுத்தும் தன்மை, தனது விருப்பங்கள் அனைத்தும் நிறைவேறப்பட்ட தன்மை, அனைத்து சேதன அசேதனங்களுக்கும் ஆத்மாவாக

உள்ள தன்மை” என்றுள்ள பல தன்மைகளால் வேறுபட்டது என்று உணர்த்தப்பட்டது.

ஏழாம் அதிகரணத்தில் ப்ரஹ்மமானது அஸாதாரணமானதும், பஞ்சபூதங்கள் முதலானவற்றால் ஆக்கப்படாததும், கர்மம் காரணமாக ஏற்படக்கூடியது அல்லாததும் ஆகிய திவ்யமங்கள திருமேனி கொண்டது என்று கூறப்பட்டது.

எட்டு மற்றும் ஒன்பதாம் அதிகரணங்களில் அனைத்து சேதன அசேதனங்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதும், ஜகத் காரணமாக உள்ள தன்மை “ஆகாசம், ப்ராணன்” முதலான பதங்களால் கூறப்பட்டதும் இந்தப் ப்ரஹ்மமே ஆகும் என்று உணர்த்தப்பட்டது.

*

தென்னரங்கள் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கள் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 181)

மூலம் -

அத: ஸ்வபரரசஷாயாம் பராதீநேஷு ஜந்துஷு
நிரபேக்ஷ சரண்யத்வம் நியதம் கமலாபதௌ

பொருள் - ஆகவே தன்னையும் மற்றவர்களையும் காப்பாற்றுதல் என்னும் செயலில், ஜீவாத்மாக்கள் மற்றவர்களுடைய உதவியை எதிர்பார்த்தபடி உள்ளதால், “யாரையும் எதிர்பாராமல் காப்பாற்றும் திறன்” என்பது ஸ்ரீமந்நாராயணனிடம் வசப்பட்டுள்ளது.

நாராயண என்னும் பதத்தின் விளக்கம்

நாராயண என்பது ப்ரணவத்தில் உள்ள “அ” என்பதன் விளக்கம் ஆதல் மற்றும் எஜமானன் அடிமை என்னும் தொடர்பை உணர்த்துதல்

மூலம் - இங்கு சப்தமாகவாதல் அர்த்தமாகவாதல் நமஸ்ஸிலே தோற்றின சரணாகதியாகிற ஸாத்யோபாயத்தாலே ப்ரஸாதநீயனாய் மேலில் சதுர்த்தியில் விவக்ஷிதமான கைங்கர்யத்துக்கு ப்ரதி ஸம்பந்தியுமாய் ஸர்வரக்ஷகனாகவும் ஸர்வசேஷியாகவும் ப்ரதமாக்ஷரத்தில் ப்ரதிபந்நான நிரபேக்ஷ சரண்யனுடைய படியை வெளியிடுகிறது. யோகரூடமான நாராயணசப்தம் சுருங்கச் சொன்ன அர்த்தம் தன்னையே அஜ்ஞாந ஸம்சய விபர்யயங்கள் கழியும்படி முகாந்தரத்தாலே

தெளிவிக்கை விவரணம். இஸ்ஸங்க்ரஹ விவரண பாவம் ப்ரதமாசுரம் முதலாக யதாஸம்பவம் கண்டு கொள்வது.

விளக்கம் – திருமந்த்ரத்தில் உள்ள “நாராயண” என்னும் பதமானது அதன் பொருள் மற்றும் ஒலி ஆகிய இரண்டின் மூலமும், ப்ரணவத்தின் முதல் எழுத்தாகிய “அ” என்பதன் மூலம் உணர்த்தப்பட்ட கருத்தான அனைத்திற்கும் ரசுஷகன் மற்றும் அனைத்திற்கும் எஜமானன் என்பதை விவரிக்கிறது. அவனுடைய கருணை என்பது சரணாகதி எனப்படும் ஸாத்யோபாயத்தால் கிட்டுகிறது என்னும் கருத்து, “நம:” என்பதன் மூலம் உணர்த்தப்படுகிறது. “நாராயணாய” என்பதில் காணப்படும் “ஆய” என்னும் நான்காம் வேற்றுமை மூலம், அவன் சரணாகதி செய்த ப்ரபந்நனுடைய கைங்கர்யங்களைப் பெறுகிறான் என்பது மறைமுகமாக உணர்த்தப்படுகிறது. விவரணம் என்பது முன்பே கூறப்பட்ட ஒன்றைக் குறித்து, எந்தவிதமான ஐயமும் இல்லாமல் உணர்த்தும்விதமாக, மீண்டும் விளக்குவதாகும். இதனை “நாராயண” என்பதில் காணலாம்; அதாவது “அ” என்னும் எழுத்தின் மூலம் தெரிவிக்கப்படும் அனைத்திற்கும் எஜமானன் மற்றும் ரசுஷகன் என்னும் கருத்தானது “நாராயண” என்பதால் விளக்கப்படுகிறது (குறிப்பு: யோகரூடம் என்பது இரண்டுவிதமாகப் பொருள் தரும்படியான அமைப்பாகும். இங்கு நாராயண என்னும் பதம், பெயர் என்று கொண்டால் மஹாவிஷ்ணுவையும், அதன் அர்த்தத்தைக் கொண்டால் அனைவருக்கும் ஆதாரமாக உள்ளதையும் குறிக்கும்).

மூலம் – இந்நாராயணசப்தம் சேஷ சேஷி தத்தவங்கள் இரண்டையும் வெளியாகக் காட்டுகிற உபகாராதிசயத்தாலே விஷ்ணுகாயத்ரியிலும் திருநாராயணீயத்திலே நாமநிர்வசநம் பண்ணுகிறவிடத்திலும் மற்றுமுள்ள வ்யாபகநாமங்களுக்கும் முன்னே படிக்கப்பட்டது. ஸர்வ பரவித்யோபாஸ்ய விசேஷநிர்ணயம் பண்ணுகிற நாராயணாநுவாகம் பரதத்வமாக சங்கிதரான ப்ரஹ்மசிவாதிகளெல்லாம் ஸாமாநாதிகரண்யத்தாலே அங்குச் சொன்ன விச்வம்போலே விபூதியானார்களென்றும், இவர்களும் நாரசப்தார்த்தமென்றும் தெளிவிக்கைகாக இந்நாராயணசப்தத்தைப் பலகாலும் ஆதாரம் தோற்ற ஆவர்த்தித்தது.

விளக்கம் - “எஜமானன் - சேவகன்” என்னும் தொடர்பை விளக்குவதற்குப் பெரிதும் உதவக்கூடியதான “நாராயண” என்னும் திருநாமமானது, பகவானின் வ்யாபகநாமங்களை (வ்யாபகநாமங்கள் = நாராயணன், வாஸுதேவன், விஷ்ணு) விவரிக்கும் பகுதிகள் கொண்டதான விஷ்ணுகாயத்ரியிலும் (விஷ்ணுகாயத்ரி = நாராயணோபநிஷ்த்தில் வருவதான - நாராயணாய வித்மஹே வாஸுதேவாய தீமஹி தந்நோ விஷ்ணு: ப்ரசோதயாத்), திருநாராயணீயத்திலும் (திருநாராயணீயம் = மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் மோக்ஷதர்மம் - நாராயணமயநம் க்யாதோ ஹ்யஹமேகஸ்ஸநாதந: ஆபோ நாரா இதி ப்ரோக்தா ஆபோ வை நரஸூநவ: அயநம் மம தா: பூர்வம் தேந நாராயண: அஸ்மி அஹம் - ஒருவனாகவும் நித்யனாகவும் உள்ள நான் நாரங்களுக்கு எல்லாம் இருப்பிடம் ஆவேன் என்று போற்றப்படுகிறேன். ஜலங்களே நாரங்கள் எனப்படுகின்றன. அந்த ஜலங்கள் விஷ்ணுவிடமிருந்து தோன்றிய தத்துவங்களாகும். அந்தத் தத்துவங்கள் எனக்கு முன்பு இருப்பிடமாக இருந்த காரணத்தால் நான் நாராயணன் எனப்படுகிறேன்) முதன்மையான இடத்தில் வருவதாகும். நாராயணாநுவாகத்தில் (தைத்திரீய உபநிஷத்தில் “ஸஹஸ்ரசீர்ஷா தேவம்” என்று தொடங்கும் அநுவாகம்) ப்ரஹ்மவித்யைகளை விதிக்கும் உபநிஷத் வாக்கியங்களில் கூறப்படும் உபாஸனை தேவதை யார் என்று தீர்மானிக்கும் பகுதி உள்ளது; அந்த உபநிஷத் வாக்கியங்கள் பலவற்றிலும் ப்ரம்மா, சிவன் முதலானவர்களுடைய பெயர்கள் பல இடங்களில் வந்த காரணத்தால், அவர்கள்தான் உபாஸனை தேவதையோ என்று ஐயம் எழலாம்; ஆனால் அங்கு அவர்கள் பெயரைக் காட்டிலும் நாராயணன் என்னும் திருநாமம் பலமுறை வருவதன் மூலம், அவர்கள் அனைவரும் இந்த உலகங்களைப் போன்று, ஸர்வேச்வரனாகிய நாராயணனுடைய விபூதிகளே (செல்வங்கள்) என்று உணர்த்தப்படுகிறது. மேலும் அங்கு “ப்ரஹ்மா: நாராயண:, சிவ: நாராயண:, இந்த்ர நாராயண:” என்று ஒரே முதல் வேற்றுமையில் அவர்களை உரைத்து, இவர்களை நாராயணன் தனது சரீரமாகக் கொண்டுள்ளான் என்றும் உணர்த்தப்பட்டது.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

(பகுதி - 1)

பொதுத்தனியன்கள்

1. ஸ்ரீசைலேச தயா பாத்ரம் தீபக்தியாதி குணார்ணவம்
யதீந்த்ர ப்ரவணம் வந்தே ரம்யஜாமாத்ரம் முநிம்

பொருள் - (ஸ்ரீரங்கநாதன் அருளிச்செய்தது) திருமலையாழ்வாரின் கடாசுஷத்திற்கு இலக்கானவரும், ஞானம் முதலான எண்ணற்ற குணங்களின் கடலாக விளங்குபவரும், உடையவரிடம் மிகுந்த அன்பு கொண்டவரும், அழகியமணவாளன் என்ற திருநாமம் கொண்டவரும் ஆகிய ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகளை நான் வணங்குகிறேன்.

2. லக்ஷ்மீநாத ஸமாரம்பாம் நாத யாமுந மத்யமாம்
அஸ்மத் ஆசார்ய பர்யந்தாம் வந்தே குருபரம்பராம்

பொருள் - (ஸ்வாமி கூரத்தாழ்வான் அருளிச்செய்தது) மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகனான ஸர்வேச்வரன் முதலாகவும்; நாதமுனிகள், ஆளவந்தார் ஆகியோர் நடுவாகவும்; என்னுடைய ஆசார்யன் இறுதியாகவும் உள்ள ஆசார்ய பரம்பரையை நான் வணங்குகிறேன்.

3. யோ நித்யம் அச்யுத பதாம்புஜயுகம் ருக்ம
வ்யாமோஹத: தத் இதராணி த்ருணாய மேநே
அஸ்மத் குரோ: பகவத: தயைக சிந்தோ:
ராமாநுஜஸ்ய சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே

பொருள் - (ஸ்வாமி கூரத்தாழ்வான் அருளிச்செய்தது) எந்த எம்பெருமானார், எப்போதும் அழிவற்றவனாகிய எம்பெருமானின் இரண்டு திருவடித் தாமரைகள் என்னும் செல்வத்தின் மீது கொண்ட ஆசை காரணமாக, அவன் அல்லாத மற்ற விஷயங்கள் அனைத்தையும் புல் போன்று எண்ணினாரோ, அப்படிப்பட்ட எனது ஆசார்யரும், பல உயர்ந்த குணங்கள் உள்ளவரும், கருணைக் கடலாக உள்ளவரும் ஆகிய அந்த உடையவரின் திருவடிகளை நான் உய்யும் உபாயமாகப் பற்றுகிறேன்.

4. மாதா பிதா யுவதய: தநயா விபூதி:

ஸர்வம் யதேவ நியமேந மதந்வயாநாம்

ஆத்யஸ்ய ந: குலபதே: வகுளாபிராமம்

ஸ்ரீமத் ததங்க்ரியுகளம் ப்ரணமாமி மூர்த்நா

பொருள் - (ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தது) தாய், தந்தை, இளவயதுப் பெண்கள், புத்திரர்கள், செல்வம் ஆகிய இவை அனைத்தும், முறையாக எந்தத் திருவடிகளாகவே உள்ளனவோ - எங்களது குலத்தின் தலைவராக உள்ளவரும், முதன்மையானவரும், வகுள மலர்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவரும், பக்தி என்ற செல்வம் நிறைந்தவரும் ஆகிய நம்மாழ்வாரின் அந்தத் திருவடிகளை எனது தலையால் நான் வணங்குகிறேன்.

5. பூதம் ஸரச்ச மஹதாஹ்வய பட்டநாத

ஸ்ரீபக்திஸார குலசேகர யோகிவாஹாந்

பக்தாங்க்ரிரேணு பரகால யதீந்த்ர மிச்ராந்

ஸ்ரீமத் பராங்குச முநிம் ப்ரணதோஸ்மி நித்யம்

பொருள் - (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் அருளிச்செய்தது) பூதத்தாழ்வார், பொய்கையாழ்வார், பேயாழ்வார், பெரியாழ்வார், திருமழிசையாழ்வார், குலசேகராழ்வார், திருப்பாணாழ்வார், தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார், திருமங்கையாழ்வார், யதிகளின் தலைவரான இராமாநுசர், பக்தி என்ற செல்வம் கொண்ட நம்மாழ்வார் ஆகியோரை நான் எப்போதும் வணங்குபவன் ஆவேனாக.

விளக்கம் - இங்கு ஆழ்வார்களின் வரிசையில் உடையவரைக் கூறிய பின்னர், நம்மாழ்வாரைக் கூறியது காண்க. இது ஏன்? ஆழ்வார்களுக்கு சரீரமாக நம்மாழ்வாரையும், அவரது ஒவ்வொரு உறுப்பாக மற்ற ஆழ்வார்களையும் கூறுவது மரபு. இந்த வரிசையில் பூதத்தாழ்வார் = நம்மாழ்வாரின் திருமுடி, பொய்கையாழ்வார் = ஒரு கண், பேயாழ்வார் = மற்றொரு கண், பெரியாழ்வார் = திருமுகம், திருமழிசையாழ்வார் = திருக்கழுத்து, குலசேகராழ்வார் = ஒரு திருக்கரம்,

திருப்பாணாழ்வார் = மற்றொரு திருக்கரம், தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் = திருமார்பு, திருமங்கையாழ்வார் = திருஉந்தி, உடையவர் = திருவடிகள் என்று கொள்வர்.

ஆசார்யஹ்ருதயத் தனியன்கள்

1. ஆசார்ய ஸ்வாந்த வக்தாரம் அபிராமவராபிதம்

ஸ்ரீக்ருஷ்ண தநயம் வந்தே ஜகத்குருவராநுஜம்
த்ராவிடாநாம்நாய ஹ்ருதரம் குருபர்வ க்ரமாகதம்
ரம்ய ஜாமாத்ரு தேவேந தர்சிதம் க்ருஷ்ணஸூருநா

பொருள் - ஆசார்ய ஹ்ருதயம் என்னும் க்ரந்தத்தை அருளிச்செய்தவரும், ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளையின் திருக்குமாரரும், ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யரின் திருத்தம்பியாரும் ஆகிய ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனாரை நான் வணங்குகிறேன். ஆசார்ய பரம்பரையில் தொடர்ந்து வந்த தமிழ்வேதமாகிய திருவாய்மொழியின் கருத்தானது, ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளையின் திருக்குமாரராகிய அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனாரால் வெளிப்பட்டது.

2. பணவாள் அரவணைப்பள்ளி பயில்பவர்க் கெவ்வுயிரும்

குணபோகம் என்று குருகைக்கதிபன் உரைத்த துய்ய
உணர்பாவி நுட்பொருள் ஒன்று மறியா வுலகறிய
மணவாளன் மாறன் மனமுரைத்தான் வண்முடும்பை வந்தே

பொருள் - படங்களுடன் கூடியுள்ள ஆதிசேஷன் மீது சயனித்துள்ள ஸ்ரீரங்கநாதனுக்கு அனைத்து உயிர்களும் அடிமை என்று நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த திருவாய்மொழியின் ஆழ்பொருளாகிய நம்மாழ்வாருடைய திருவுள்ளத்தை (ஆசார்ய ஹ்ருதயம்), ஏதும் அறியாமல் உள்ள இந்த உலகத்திற்காக முடும்பை என்ற குலத்தில் அவதரித்த அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் அருளிச்செய்தார் .

3. மாதவத்தோன் மாறன் மனம் கூறும் மணவாளன்
தோதவத்தித் தூய்மறையோரான பெற்றார் நீதியினால்
ஆங்கவர் தாள் சேர் பெற்றார் ஆய் மணவாளமுநி
பூங்கமலத் தாள்கள் நெஞ்சே போற்று

பொருள் - நம்மாழ்வாருடைய திருவுள்ளத்தை வெளிப்படுத்தும்விதமாக அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார், இந்த நூலை “பெற்றார்” என்னும் பெயர் கொண்ட ஒரு சான்றோருக்கு அளித்தார். அவர் இதனைத் திருநாராயணபுரத்து ஆய்க்கு அளித்தார். அவர் இதனை ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகளுக்கு அளித்தார். அவர்களுடைய திருவடித் தாமரைகளை எனது மனமாகிய நீ போற்றுவாயாக.

ஆசார்ய ஹ்ருதய வ்யாக்யான அவதாரிகை

அவதாரிகை – சரிய: பதியாய் ஸர்வஸ்வாமியான ஸர்வேச்வரன், நிரதிசயாநந்த மயமான ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே, நித்ய நிர்மலஜ்ஞாநாதிகுணாகராய் ஸ்வச்சந்தாநுவர்த்தி ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி பேதரான நித்யஸூரிகளாலே அநவரத பரிசர்யமாண சரண நளிநனாய்க் கொண்டு எழுந்தருளியிராநிற்க, லீலாவிபூதியிலுள்ளார் அவர்களோபாதி தன்னை யநுபவிக்க ப்ராப்தி யுண்டாயிருக்க இழந்து கிடக்கிறபடியைக் கண்டு அதிவ்யாகுலனாய், இவர்களை யுஜ்ஜீவிப்பிக்கையிலுண்டான நசையாலே, “அசித விசேஷிதாந் ப்ரளயஸீமநி ஸம்ஸரத: கரணகளேபரைர்க் கடயிதும் தயமாநமநா:” என்கிறபடியே, கரணகளேபர விதுரராய் அசிதவிசேஷிதராய் அதஏவ போகமோக்ஷ சூந்யராய்க் கிடக்கிற தசையிலே தயமாந மநாவாய்க் கொண்டு, ஸ்வசரணகமல ஸமாச்ரயணோப கரணமான கரணகளேபரங்களைக் கொடுத்து ஜ்ஞான விகாஸத்தையும் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி சக்தியையு முண்டாக்கி இந்த ஜ்ஞாநகார்யமான த்யாஜ்யோபாதேய விவேகபரிகரமாக “மாநம் ப்ரதீபமிவ காருணிகோ ததாதி” என்கிறபடியே, வேத ப்ரதாநத்தைப் பண்ணி,

விளக்கம் - பெரியபிராட்டியாரின் நாயகனும், அனைத்திற்கும் எஜமானனும் ஆகிய ஸ்ரீமந்நாராயணன் எல்லையற்ற ஆனந்தமயமாக உள்ள ஸ்ரீவைகுண்டத்தில்,

எப்போதும் உள்ளதாகவும் தோஷங்கள் அற்றதாகவும் உள்ள ஞானம் போன்ற பல குணங்களைக் கொண்டவராகவும், ஸர்வேச்வரனாகிய தன்னைக் குறித்த எண்ணத்தை மட்டுமே பின்பற்றிச் செல்லும் ஸ்வரூபம் - இருப்பு - செயல்பாடுகள் ஆகியவற்றைக் கொண்டவராகவும் உள்ள நித்யஸூரிகளால் எப்போதும் கைங்கர்யம் செய்யப்படும் திருவடித்தாமரைகளை உடையவனாக எழுந்தருளியுள்ளான். இந்தப் பூமியில் உள்ள மற்றவர்களும் அந்த நித்யஸூரிகள் போன்று தன்னை அனுபவிக்கும்படியான ஸம்பந்தம் உள்ளவர்கள் என்றாலும், அவர்கள் அதனை அடையப் பெறாமல் இழந்து கிடப்பதைக் கண்டு மிகுந்த வருத்தம் கொண்டான். ஆகவே இவர்களை இந்தத் துக்கத்தில் இருந்து கரையேற்றவேண்டும் என்று ஆசை கொண்டான். ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் (உத்தரபாகம் - 41) - அசித விசேஷிதாந் ப்ரளயஸீமநி ஸம்ஸரத: கரணகளேபரைர்க் கடயிதும் தயமாநமநா: - ப்ரளயத்தின் முடிவில் அறிவற்ற அசேதன வஸ்துக்களுக்குச் சமமாகக் கிடக்கும் இந்த ஆத்மாக்களை அவற்றின் இந்த்ரியங்கள் மற்றும் சரீரங்கள் ஆகியவற்றுடன் சேர்க்கவேண்டும் என்று இரக்கம் நிறைந்த திருவுள்ளத்தனாக - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, இந்த்ரிய சரீரங்கள் அற்றவர்களாக, அறிவற்ற அசேதனம் போன்றவர்களாக, அதன் விளைவாக இன்பங்களையும் மோகஷத்தையும் அனுபவிக்க இயலாதவர்களாக இந்த ஆத்மாக்கள் கிடக்கின்றன. அவற்றை நோக்கி இரக்கம் நிறைந்த மனத்துடன் துக்கம் கொள்கிறான். ஆகவே இந்த ஆத்மாக்கள் தனது திருவடித் தாமரைகளைப் பற்றுவதற்கு ஏதுவாக உள்ள இந்த்ரியங்களுடன் சேர்ந்த சரீரங்களை அளிக்கிறான். பின்னர் ஞானத்தை மலரும்படிச்செய்கிறான். செயல்புரிதல், செய்யாமல் இருத்தல் என்பதை ஏற்படுத்தி, ஞானத்தின் காரணமாக "இதனைச் செய்யவேண்டும், இதனைச் செய்யக்கூடாது" என்று பிரித்து அறியும் சக்தியை அளிக்கிறான். தொடர்ந்து ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் (உத்தரபாகம்) - மாநம் ப்ரதீபமிவ காருணிகோ ததாதி - பரமகருணை உள்ள ஸர்வேச்வரன் விளக்கு போன்றுள்ள ப்ரமாணமான சாஸ்த்ரங்களை அளித்தான் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப வேத சாஸ்த்ரத்தை அளித்தான்.

அவதாரிகை - அநந்தரம் மந்வாதிகளுக்கந்தர்யாமியாய் நின்று, சேதநருடைய விசிஷ்ட வேஷவிஷயமான சாஸ்த்ரத்தை வெளியிட்டருளி, அந்த

சாஸ்த்ராப்யாஸம் அநேக யோக்யதாஸாபேக்ஷமாய், சிரகால ஸாத்யமுமாயிருக்கையாலே துஷ்கரமா யிருக்கிற படியைத் திருவுள்ளம் பற்றி தாத்ருசயோக்யதா நிரபேக்ஷத்வதிகளாலே ஸுகரமுமாய் சேதந நிஷ்க்ருஷ்ட வேஷ விஷயமுமான திருவஷ்டாசுர ப்ரஹ்மவித்யையை ஸ்வயமேவ வெளிப்படுத்தினவளவிலும் கார்யகரமாகாமையாலே, ஓலைப்புறத்திற் செல்லாத ராஜ்யத்தை எடுத்துவிட்டுச் செலுத்திக்கொள்ளும் ராஜாக்களைப்போலே நாமே சென்று திருத்தக் கடவோமென்று ராமக்ருஷ்ணாத்யவதாரமுகேந இவர்களிருக்கிற விடத்திலே தான் வந்து திருத்தப்பார்த்தவிடத்திலும் ஒருவரும் திருந்தக்காணாமையாலே விஜாதீயரான நம்மாலொருபடியாலும் இவர்களைத் திருத்தப் போகாதாயிருந்தது; இனி இணக்குப் பார்வையிட்டு ம்ருகம் பிடிப்பாரைப்போலே ஸஜாதியரைக் கொண்டே காரியம் கொள்ளுவோமென்று அறுதியிட்டு அதுக்கு, ஆமுதல்வரையுண்டாக்குகைக்காக ஸர்வபூத ஸுஹ்ருத்தான தன்னுடைய நிர்ஹேதுக ப்ரஸாதத்தாலே எங்கும் பார்த்து இலக்குக் காணாமல் வாராநிற்க, அந்தப் பார்வை தனக்குப் பள்ளமடையான தென்திசையிலே யானவளவிலே, “மாறி மாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்து” என்கிறபடியே ஜந்ம பரம்பரைகளிலே தோள் மாறி நித்யஸம்ஸாரியாய்ப் போருகிற விவர்மேலேபட, அந்த நிர்ஹேதுக கடாஷ விசேஷ லப்த திவ்ய ஜ்ஞாந பக்திகரான வாழ்வார், தத் ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகளை விசத விசததர விசததமமாக அநுபவித்து அவ்வநுபவ பரீவாஹ ரூபேண பேசுகிற பாசுரமானது சோகவேக ஜநிதமான மாநிஷாதேத்யாதி ச்லோகம் ப்ரஹ்மாவின் ப்ரஸாதத்தாலே லக்ஷணோபேதமானாப்போலே பகவத்ப்ரஸாதமடியாக ஸர்வ லக்ஷணோ பேதமான ப்ரபந்தமாய்த் தலைக்கட்டிற்று.

விளக்கம் - அதன் பின்னர் மநு முதலானவர்களுக்கு அந்தர்யாமியாக நின்று சேதனர்களுடைய சரீரத்துடன் சேர்ந்த ஆத்மாவைக் குறித்த சாஸ்த்ரத்தை வெளியிட்டான். ஆனால் அந்தச் சாஸ்த்ரங்களைக் கற்பதற்குப் பலவிதமான தகுதிகள் தேவை என்பதாலும், அவற்றைக் கற்று அறிவதற்கு நீண்ட நாட்கள் அவசியம் என்பதாலும், அவற்றைக் கற்பது மிகவும் கடினம் என்று திருவுள்ளம் கொண்டான். அதனால் கற்பதற்கு மிகவும் எளிதாகவும், கற்பதற்குத் தகுந்த தகுதி ஏதும் அவசியம் இல்லாமல் உள்ளதாகவும், ஆத்மவிஷயத்தைப் பற்றி மட்டுமே

உள்ளதாகவே இருக்கின்ற மந்த்ரமாகிய (அஷ்டாஷ்டரம்) ப்ரஹ்மவித்தையைத் தானே வெளிப்படுத்தினான். இவ்விதம் அஷ்டாஷ்டர மந்த்ரத்தை வெளியிட்டபோதிலும் அது பயன்படாமல் போவதைக் கண்டான். கட்டளைகள் பின்பற்றப்படாமல் உள்ள நாட்டினை தாங்களே நேரில் சென்று திருத்தும் அரசர்கள் போன்று, “நாமே அவர்களுடைய இருப்பிடத்தற்குச் சென்று அவர்களை திருத்திக் கொள்வோம்”, என்று திருவுள்ளம் கொண்டவனாக இராமன், க்ருஷ்ணன் முதலான அவதாரங்களை எடுத்து, இவர்கள் உள்ள இடத்திற்கு தானே வந்து திருத்த முயன்றான். அப்போதும் இவர்கள் திருந்தவில்லை. அதனைக் கண்ட ஸர்வேச்வரன், “இவர்களில் ஒருவனாக நாம் இல்லாதவரை இவர்களைத் திருத்த இயலாது. ஆகவே பெண் யானையைக் கொண்டு ஆண் யானையைப் பிடிப்பது போன்று, இவர்களுடைய இனத்தில் உள்ளவர்கள் மூலமே இவர்களைத் திருத்துவோம்”, என்று திருவுள்ளம் கொண்டான். அதற்காக “ஆமுதல்வன்” என்று கூறும்படியாக உள்ளவரை உண்டாக்கும் பொருட்டு, அனைத்து உயிர்களின் நன்மையில் மட்டுமே நோக்கமுள்ள தனது கருணையை எங்கும் படரவிட்டு ஆராய்ந்தபோதிலும் அவனுக்கு ஏற்றபடி யாரும் கிட்டவில்லை. அப்போது ஸர்வேச்வரனுடைய பார்வை தெற்குத்திசையில் சென்றது. அந்தப் பார்வையானது திருவாய்மொழி (2-6-8) – மாறி மாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்து - என்பதற்கு ஏற்ப பல பிறவிகள் இந்த ஸம்ஸாரத்தில் மாறிமாறி உழன்று நித்யஸம்ஸாரியாகக் கிடக்கும் ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் மீது பதிந்தது. எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி வெளிப்பட்டதான ஸர்வேச்வரனுடைய அந்தக் கடாஷ்டத்தினால் திவ்யமான ஞானத்தையும் பக்தியையும் ஆழ்வார் அடைந்தார். அப்படிப்பட்ட நிலையை அடைந்த ஆழ்வார் ஸர்வேச்வரனுடைய ஸ்வரூபம், ரூபம், குணங்கள், ஐச்வர்யங்கள் என்றுள்ள பலவற்றையும் தெளிவாகவும், விரிவாகவும் அனுபவித்தார். அத்தகைய அனுபவங்களை ஆழ்வாரால் தனக்குள்ளே அடங்கி வைக்க இயலாத காரணத்தால், அவை பொங்கிப் பாய்ந்து பாசுரங்களாக வெளிப்பட்டன. அந்தப் பாசுரங்கள், இராமாயணம் பாலகாண்டம் (2-15) – மாநிஷாத் - வேடுவனே! எந்த ஒரு காரணத்தால் நீ சேர்ந்திருந்த அன்றில் பறவைகளில் ஒரு பறவையைக் கொன்றாயோ அதே காரணத்தால் உனது ஆயுள் காலத்தில் அப்படிப்பட்ட சேர்த்திருத்தலை அடையமாட்டாய் - என்று தொடங்குவதான நான்முகன் அருளால் அனைத்து இலக்கணங்களும் ஒருங்கே

அமைந்த இராமாயணம் போன்று, ஸர்வேச்வரனுடைய திருவருள் காரணமாக அனைத்து இலக்கணங்களும் நேர்த்தியாக அமையப்பெற்று விளங்கின.

அவதாரிகை - இதுதானும், த்ராவிடவேததயா விஸ்தீர்ணமாய் அநேகார்த்தப்ரதிபாதக மாயிருக்கையாலே, இதில் தாத்பர்யார்த்தம் ஸர்வர்க்கும் ப்ரதிபத்தி விஷயமாகை அரிதென்று பார்த்து, இதிலர்த்த விசேஷங்களையும், இவற்றில் ஆழ்வார் திருவுள்ளக் கருத்தின் ப்ரகாரத்தையும் இவ்வாசார்ய ருசிபரிக்ருஹீதமான அர்த்தமே யெல்லார்க்கும் தஞ்சமென்னு மத்தையும், இவர் தம்முடைய பரமக்ருபையினாலே ப்ரகாசிப்பியா நின்று கொண்டு ஆசார்ய பரம்பரா ப்ராப்தமான இவ்வர்த்தங்கள் எல்லார்க்கும் ப்ரதிபத்தியோக்யமாம்படி அநதிஸங்ரஹாநதி விஸ்தரமாக இவ்வாசார்யஹ்ருதய ப்ரபந்தமுகேந அருளிச்செய்கிறார். “ஆத்யஸ்ய ந: குலபதே:” என்கிறபடியே வைதிக ஸந்தாநத்துக்கு ப்ரதமாசார்யரான ஆழ்வாரருளிச்செய்த திவ்ய ப்ரபந்தங்களில் அவருடைய திருவுள்ளக் கருத்துக்களை சொல்லுகையாலேயிறே இப்ப்ரபந்தத்துக்கு ஆசார்யஹ்ருதயமென்று நிருபகமாய்த்து. இப்ப்ரபந்தத்தில் இவரருளிச் செய்கிற வாக்யங்களெல்லாம் அருளிச்செயல் சந்தைகளைச் சேர்த்தருளிச் செய்கிறது. மயர்வற மதிநலமருளப் பெற்றவர்கள் பேசின திவ்யஸூக்திகளாகையாலே ஆப்தமமுமாய் அத்யந்த போக்யமுமாயிருக்கிறவிதுவே தமக்கு அநவரதாபிமதமாகையாலும், முகமறிந்தவன் கோத்தமுத்து பெருவிலையனாமாப்போலே சந்தைகளைத் தாம் சேர்த்த சாதுரியாலே அருளிச்செயலில் ரஸஜ்ஞர்க்கு இதில் அர்த்தத்திலுங் காட்டில் சப்தந்தானே மிகவு மினிதாயிருக்குமென்னு மபிப்ராயத்தாலும். ஆகையாலிப்ப்ரபந்தம் சப்தார்த்தங்க ளிரண்டின் ரஸத்தாலும் விசேஷஜ்ஞ ஜந மநோஹரமாயிருக்கும்.

விளக்கம் - இத்தகைய ஆழ்வார் அருளிச்செய்த திருவாய்மொழியானது தமிழ்வேதம் என்பதால் மிகவும் விரிவாகப் பல பொருள்களை உள்ளடக்கி உரைப்பதாக இருக்கிறது. ஆகவே இதன் ஆழ்பொருள் என்பது அனைவருடைய அறிவுக்கும் எட்டுவது அரிது என்று அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவுள்ளம் பற்றினார். ஆகவே இந்த தமிழ்வேதத்தில் கூறப்படும் அனைத்து

ஆழ்பொருள்களையும், அவற்றை எவ்விதம் சிந்தித்து ஆழ்வார் அருளிச்செய்தார் என்பதையும், நம்மாழ்வாருக்கு விருப்பமானவை மட்டுமே அனைவருக்கும் புகலிடம் அளிக்கும் ஆழ்கருத்துக்கள் என்பதையும் தனது உயர்ந்த கருணை காரணமாக அனைவருக்கும் விளக்கவேண்டும் என்று எண்ணினார். அதனால் ஆசார்யபரம்பரை என்னும் ஸ்ரீமந்நாராயணன் தொடக்கமாக வந்துள்ள இந்தப் பரம்பரையில் தொடர்ந்து வந்தபடி உள்ளதான இந்த ஆழ்பொருள்கள் அனைத்தையும் அனைவரும் அறிந்து கொள்வதற்கு ஏற்றபடி, மிகவும் சுருக்கமலும் மிகவும் விரிவுபடுத்தாமலும் இந்த “ஆசார்ய ஹ்ருதயம்” என்ற நூல் மூலம் அருளிச்செய்தார். ஸ்வாமி ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரரத்னத்தில் (5) – ஆத்யஸ்ய ந: குலபதே: - நமது முன்னோராகிய குலத்தின் நாதனாகிய நம்மாழ்வாருடைய – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ள வைதிக குலத்தின் முதன்மை ஆசார்யராகிய ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த திவ்ய ப்ரபந்தங்களில், அவருடைய திருவுள்ளத்தில் மலர்ந்த ஆழ்பொருள்களை கூறுவதால் இந்த க்ரந்தம் “ஆசார்ய ஹ்ருதயம்” என்று பெயர் பெற்றது. மயர்வற மதிநலம் அருளிப்பெற்றவர்கள் உரைத்தவை என்ற காரணத்தினால் மிகவும் நம்பத் தகுந்தவையாகவும், மிகவும் இனிமையாகவும் உள்ள திவ்ய ப்ரபந்தங்கள் தம்மால் எப்போதும் விரும்பப்படுவதாக உள்ளதாலும், முத்துக்களின் தன்மைகளை நன்கு அறிந்தவன் கோர்த்த முத்துமாலை மிகுந்த விலைக்கு விற்பனை ஆவது போன்று, சொற்களை தான் ஒன்றாக இணைத்த சாதுர்யத்தால், அருளிச்செயல்களை ரசிப்பவர்களுக்கு அதன் பொருளைக் காட்டிலும் சொற்களே மிகவும் இனிமையாக இருக்கும் என்று எண்ணியதாலும் இந்த ப்ரபந்தத்தில் இவர் ஆழ்வார் அருளிச்செயல்களில் உள்ள சொற்களைக் கொண்டே தான் அருளிச்செய்த சூர்ணைகளை அமைத்துள்ளார். ஆகவே இந்த நூல், சொற்கள் மற்றும் சொற்களின் பொருள் ஆகிய இரண்டுவிதமான சுவைகளாலும் அறிஞர்களின் மனதிற்கு விரும்பத்தக்க மகிழ்வை அளிப்பதாக இருக்கும்.

ஆசார்ய ஹ்ருதய வ்யாக்யான அவதாரிகை ஸம்பூர்ணம்

ஸ்வாமி மணவாளாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 147)

2-6-6 உன்னைச் சிந்தை செய்து செய்து உன் நெடுமாமொழியிசை பாடியாடி என்
முன்னைத் தீவினைகள் முழுவே ரரிந்தனன் யான்
உன்னைச் சிந்தையினாலிகழ்ந்த இரணிய எனகல்மார்வங் கீண்ட என்
முன்னைக் கோளரியே முடியாததென் எனக்கே.

பொருள் - அனைவருக்கும் இயல்பான எஜமானனாகிய உன்னைத் தனது நெஞ்சத்தால் இகழ்ந்த இரண்யனுடைய விசாலமான மார்பை எளிதாகக் கிழித்தவனும், எனது விரோதிகள் இல்லாமல் போவதற்கான காரணமாக நான் நேரடியாக உணரும்படி உள்ளவனும் ஆகிய நரஸிம்ஹனே! இவ்விதம் ஆபத்து நேரத்தில் ஓடி வந்து உதவும் உன்னை எப்போதும் எனது மனதில் சிந்தித்து, அந்த ப்ரீதி காரணமாக உயர்ந்து விளங்கும் உனது திருக்கல்யாண குணங்களைப் போற்றுவதான திருவாய்மொழியை பெருமையுடன் கூடிய இசையுடன் பாடி, அந்தப் பாட்டுக்கு ஏற்ப ஆடி, எல்லையற்ற காலமாகத் தொடர்ந்து வரும் எனது கர்மவினைகளை நான் ஏதும் மிஞ்சாத விதம் வேருடன் அழித்தேன். இனி எனக்குச் செய்ய முடியாதது என்ன உள்ளது?

அவதாரிகை - ஆச்ரிதனுடைய ப்ரதிஜ்ஞாஸமகாலத்திலே தோற்றுவா னொருவனான பின்பு எனக்கு ஒரு கர்த்தவ்யாம்ச முண்டோ என்கிறார்.

விளக்கம் - ஆழ்வாரிடம் ஸர்வேச்வரன், “ஆழ்வாரே! உமக்கு நான் என்ன செய்ய வேண்டும்?”, என்றான். இதற்கு ஆழ்வார், “உன்னை அண்டி நிற்கும் ப்ரஹ்லாதன் போன்ற அடியார்கள் உனது விஷயத்தில் சூளுரைக்கும்போது நீ அவர்கள் சூளுரைக்கும் அதே நொடியில் அங்கு வந்து நிற்கிறாய். அதன் பின்னர் எனக்கு ஏதும் குறை உள்ளதோ?”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (உன்னைச் சிந்தை செய்து செய்து) இனிமையாலே விடவொண்ணாதிருக்கிற உன்னை மாறாதே அநுஸந்தித்து. (உன்னை) போக்யனுமாய், ப்ராப்தனுமான உன்னை. (சிந்தை செய்து செய்து) “நிதித்யாஸிதவ்ய:” என்கிற விதிப்ரோதனா யன்றிக்கே, போக்யதையாலே விடமாட்டாதே அநவரத பாவநை பண்ணி. (உன் இத்யாதி) நெடுமையும் மஹத்தையும் - மொழிக்கும், இசைக்கும் விசேஷணம்; இயலில் பெருமையும், இசையில் பெருமையும் சொல்லுகிறது. இயலும் இசையும் கரைகாண வொண்ணாதபடியிருக்கிற மொழியைப்பாடி, அது இருந்தவிடத்தில் இருக்கவொட்டாமை ஆடி.

விளக்கம் - (உன்னைச் சிந்தை செய்து செய்து) - இனிமை காரணமாகவும் விட இயலாதபடி இருக்கும் உன்னை நான் எப்போதும் சிந்தித்து. (உன்னை) - மிகுந்த இனிமையானவனும், அடையத்தகுந்தவனும் ஆகிய உன்னை, ப்ருஹதாரண்யம் (6-5) - நிதித்யாஸிதவ்ய: - தியானிக்கத்தகுந்தவன் - என்றுள்ள விதியால் மட்டும் நான் தூண்டப்படாதவனாக, உனது இனிமை காரணமாகவும் தூண்டப்பட்டு எப்போதும் விடாமல் தியானித்து. (உன் இத்யாதி) - இங்கு “நெடுமை, மா” என்னும் இரண்டும் ஒரே பொருளைத் தரும் பதங்கள் அல்லவோ என்று கேட்கலாம். ஆனால் இவை முறையே பொருள் மற்றும் இசை ஆகியவற்றைக் குறிக்கின்றன. அதாவது பொருளின் பெருமை மற்றும் இசையின் பெருமையைக் கூறுகிறார். இயல் மற்றும் இசை ஆகியவற்றின் எல்லை காண இயலாதபடி உள்ள திருவாய்மொழியைப் பாடி அதன் காரணமாக நின்ற இடத்தில் நிற்க இயலாமல் ஆடி.

வ்யாக்யானம் - (என் இத்யாதி) என்னுடைய ப்ராத்தநமான கர்மங்களை வாஸநையோடே போக்கினேன். முழுவேர் - வேர்முழுக்க என்றபடி; பக்கவேரோடே என்றபடி. அவன் விரோதியைப் போக்கச்செய்தேயும், பலாந்வயம் தம்மதாகையாலே (அரிந்தனன் யான்) என்கிறார். (உன்னை இத்யாதி) எனக்கு பண்டே உபகரித்தவனே! (உன்னைச் சிந்தையினால் இகழ்ந்த) உக்திமாத்ரமன்றிக்கே, நெஞ்சாலே இகழ்ந்தானாயிற்று. இத்தால் - அவன் விடுவது, புத்திபூர்வம் ப்ராதிகூல்யம் பண்ணினாரை; கைக்கொள்ளுகைக்கு மித்ரபாவம் அமையும்.

விளக்கம் - (என் இத்யாதி) - எல்லையற்ற காலமாக என்னைத் தொடர்ந்தபடி உள்ள புண்ணியபாவ கர்மங்களை, அவற்றின் வாஸனையுடன் நீக்கினேன். முழுவேர் என்றால் வேர் முழுவதும் என்று கருத்து. ஆணியேர் மற்றும் பக்கவேர் ஆகியவற்றை. பக்கவேர் என்பது ருசிவாஸனை ஆகும். தான் ஸர்வேச்வரனை அடையத் தடையாக உள்ள விரோதிகளான கர்மபலன்களை நீக்கியது ஸர்வேச்வரன் என்றாலும், அந்தப் பலனை தான் அடைந்த காரணத்தால், “அரிந்தனன் யான்” என்று அந்தச் செயல் தன்னுடையது என்று கூறுகிறார். (உன்னை இத்யாதி) - எனக்கு முன்பே உதவி செய்தவனே! (உன்னைச் சிந்தையினால் இகழ்ந்த) - மனிதன் தனது மனம் அறிந்து ஸர்வேச்வரனைக் கைவிட்டால் மட்டுமே அவன் கைவிடுவான் என்றும், நம்மிடம் சிறிதளவாவது ஸர்வேச்வரனைக் குறித்த சிந்தனை இருந்தாலும் அவன் நம்மை ஏற்றுக்கொள்வான் என்றும் ஈச்வரனுக்குள்ள குணாதிசயத்தைக் கூறுகிறார். இரண்யன் தனது சொற்களால் மட்டும் அல்லாமல் தனது நெஞ்சத்தாலும் அவனை இகழ்ந்தான்; ஆக ஸர்வேச்வரன் கைவிடுவது மனம் அறிந்தே தீவினை செய்பவர்களை ஆகும். அவன் நம்மை ஏற்றுக்கொள்வதற்கு நம்மிடம் அவனைக் குறித்து நட்பு எண்ணம் மட்டும் இருந்தாலே போதுமானது.

வ்யாக்யானம் - (இரணியன் அகல்மார்வங்கீண்ட) வரபலபுஜபலம் ஊட்டியாக வளர்ந்த சரீரமானது திருவுகிர்க்கு இரை போராமையாலே, அநாயாஸேந கிழித்துப் பொகட்டானாயிற்று. (என் முன்னைக் கோளரியே) நரஸிம்ஹமாய் உதவிற்றும் தமக்கு என்றிருக்கிறார். கோளென்று - மிடுக்காதல், தேஜஸ்ஸாதல்.

“மஹாவிஷ்ணும்” என்கிற மிடுக்காதல், “ஜ்வலந்தம்” என்கிற தேஜஸ்ஸாதல். ஆச்ரிதரிலே ஒருவனுக்குச் செய்ததும் தனக்குச் செய்ததாக நினைத்திராதவன்று பகவத் ஸம்பந்தமில்லையாமித்தனை. (முடியாதது என் எனக்கே) நீ ப்ரதிஜ்ஞாஸமகாலத்திலே வந்து தோற்றுவாயாயிற்ற பின்பு எனக்கு முடியாததுண்டோ?

விளக்கம் – (இரணியன் அகல்மார்வங்கீண்ட) - வரபலம், தோள்பலம் என்பதையே உணவாகக் கொண்டு வளர்ந்த இரண்யனுடைய சரீரம். அந்தச் சரீரம் இவனுடைய திருநகங்களுக்கு ஒரு பொருட்டாகவே இல்லை என்பதால் மிகவும் எளிதாகக் கிழித்தான். வெற்றிலை மற்றும் தாழம்பூ ஆகியவற்றைக் கிழிப்பது போன்று செய்தான். (என் முன்னைக் கோளரியே) – என்னுடைய விரோதிகளுக்கு நான் கண்ட ஸர்வேச்வரனாய். நரஸிம்ஹமாய் வந்து உதவியது தனக்கே என்கிறார். கோள் என்றால் மிடுக்கு, தேஜஸ் என்று பொருள். நரஸிம்ஹ அனுஷ்டிப் மந்த்ரமான “உக்ரம் வீரம் மகாவிஷ்ணும் ஜ்வலந்தம் ஸர்வதோமுகம் ந்ருஸிம்மம் பீஷணம் பத்ரம் ம்ருத்யு ம்ருத்யும் நமாம்யஹம்” என்பதில் உள்ள “மஹாவிஷ்ணு” என்ற பதம் மிடுக்கையும், “ஜ்வலந்தம்” என்ற பதம் தேஜஸ்ஸையும் குறிக்கும். அடியார்களில் ஒருவனுக்கு அவன் செய்த உதவியைத் தனக்குச் செய்ததாக எண்ணவில்லை என்றால், பாகவத ஸம்பந்தம் இல்லை என்று கருத்து. (முடியாதது என் எனக்கே) – பக்தன் ஒருவன் சூளுரை செய்யும் அந்த நொடியிலேயே நீ தோன்றுவாய் என்றுள்ளபோது எனக்கு இயலாத செயல் என்று ஏதும் உள்ளதோ?

2-6-7 முடியாத தென்னெனக் கேலினி முழுவேழலகு முண்டான் உகந்துவந்

தடியேனுள் புகுந்தா னகல்வானு மல்லனினி

செய்யார் நோய்க ளெல்லாந் துரந்தெமர் கீழ்மே லெழுபிறப்பும்

விடியாவெந் நரகத்தென்றும் சேர்தல் மாறினரே.

பொருள் – ஏழு உலகங்களையும் தனக்கு உள்ளே அடங்கும்படியாக அவற்றை முழுவதுமாக உட்கொண்டான். பின்னர் மிகுந்த விருப்பத்துடன் எனது உள்ளத்தில் வந்து புகுந்தான். இனி, அந்த லோகங்கள் ஸ்ருஷ்டி காலத்தில் இவனை விட்டு வெளியே போவது போன்று, இவன் என்னை விட்டுச் செல்லமாட்டான். இதன்

காரணமாக எனக்கு முன்பு பிறந்தவர்கள், எனக்குப் பின்பு பிறக்க உள்ளவர்கள் என்று ஏழு ஏழு பிறவிகளில் உள்ள எனது ஸம்பந்தம் உள்ளவர்கள், செடி போன்று பரவுகின்ற அறியாமை மற்றும் பாவம் என்பதான நோய்கள் அனைத்தையும் நீக்குவர். இதன் காரணமாக எப்போதும் வெளிச்சம் என்பதே இல்லாத ஸம்ஸார நரகத்தில் சேராமல் இருப்பார்கள். இவ்விதம் ஆன பின்னர் எனக்கு இயலாதது என்று ஏதும் உள்ளதோ?

அவதாரிகை - என்னளவில் விஷயீகாரம் என்னுடைய ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகளளவும் சென்றதுகிடர் என்கிறார்.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தின் இறுதியில், “முடியாது என்பது இல்லை” என்றார். இதனைக் கேட்டவர்கள் ஆழ்வாரிடம், “சரி அப்படி என்ன கிட்டியது உமக்கு?”, என்றனர். இதற்கு ஆழ்வார், “எனக்கு ஸர்வேச்வரன் செய்த கடாசஷம் காரணமாக என்னுடன் ஸம்பந்தம் கொண்ட அனைவரும், அவர்களுடன் ஸம்பந்தம் கொண்ட அனைவரும் என்று பலரும் கரையேறப் பெற்றார்கள். வேறு என்ன வேண்டும்?”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (முடியாததென் எனக்கேல் இனி) எனக்காகில் இனி முடியாதது உண்டோ? எனக்கு இனி அநவாப்தமாயிருப்பதொன்று உண்டோ? நீர் இது என் கொண்டு சொல்லுகிறீர் என்ன, (முழு இத்யாதி) ப்ரளயாபத்திலே அகப்பட்ட பூமி, தன் வயிற்றிலே புகாதபோது படும்பாட்டங்க தான் என்பக்கல் புகுராதபோது படுவானாய் வந்து புகுந்தான்; எனக்கு இனி முடியாதது உண்டோ? (அடியேன் உட்புகுந்தான்) ஸம்பந்தத்தைப் பார்த்துப் புகுந்தான். (உட்புகுந்தான்) ஒரு நீராகக் கலந்தான். தன் பக்கல் ஜகத்துப் புகாற் போலன்றியே, உகந்து புகுந்தான். இவனுக்கும் ஜகத்துக்கும் செல்லாமை ஒக்கும்; உகப்பே இவ்விஷயத்தில் தன்னேற்றம்.

விளக்கம் - (முடியாததென் எனக்கேல் இனி) - எனக்கு இனி முடியாத செயல் என்று உள்ளதோ? எனக்கு இனி முடியப் பெறாமல் நிற்கும் செயல் என்பது உண்டோ? அப்போது ஆழ்வாரிடம், “எதனைக் கொண்டு இவ்விதம் உரைக்கிறீர்?”, என்று

கேட்க, விடை அளிக்கிறார். (முழு இத்யாதி) - ப்ரளயம் என்ற ஆபத்தில் சிக்கிக் கொண்ட பூமியானது தனது வயிற்றில் வந்து சேராமல் நின்றபோது தவிப்பு தவிப்பு முழுவதையும் இவன் எனது உள்ளத்தில் வந்து புகாமல் நின்றபோது அடைந்தான். ஆகவே இனி எனக்கு நிறைவேறாத செயல் என்று ஏதும் உள்ளதோ? (அடியேன் உட்புகுந்தான்) - நான் அவனுடைய அடிமை, அவன் எனது இயல்பான எஜமானன் என்றுள்ள ஸம்பந்தத்தைப் பார்த்து வந்து புகுந்தான். (உட்புகுந்தான்) - நீரும் நீரும் கலந்தால் பிரிக்க இயலாமல் ஒரு நீராக நிற்பது போன்று வந்து கலந்தான். தன்னிடம் கலந்த உலகம் போன்று அல்லாமல், மிகவும் மகிழ்வுடன் வந்து கலந்தான். உலகங்கள் இவன் வயிற்றில் வந்து புகுந்தது போன்றே இவனும் ஆழ்வாரின் உள்ளத்தில் வந்து புகுந்தான்; ஆனால் ஆழ்வார் மீது இவனுக்கு ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சி என்பது காரணமாக பூமியைக் காட்டிலும் இவன் வந்து புகுந்து நின்ற செய்கைக்கு ஏற்றம் அதிகம் ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (அகல்வானும் அல்லன் இனி) அந்த பூமிக்கு, ப்ரளயங் கழிந்தவாறே அகலவேணும்; இவனுக்கு அதுவுமில்லை. முதலிலே பிரிவை ப்ரஸங்கிக்க வொட்டுகிறிலன். சேதநரைப்போலே பாபத்தாலே அகன்று, ஒரு ஸுக்ருதத்தாலே கிட்டு மதில்லையே இவனுக்கு. உம்மை அவன் இப்படி விரும்பினானாகில், பனை நிழல்போலே உம்மை நோக்கிக் கொண்டு விட அமையுமோ என்ன, (செடியார் இத்யாதி) செடி - பாபம். பாபத்தாலே பூர்ணமான துக்கங்கள். தூறு மண்டின நோய்களெல்லாம் துரந்து. விஷய ப்ராவண்யத்தாலே வந்த நோய். அயோக்யதாநு ஸந்தாந்தத்தாலே வந்த நோய், பகவதநுபவ விச்லேஷத்தாலே வந்த நோய், இவற்றையெல்லாம் வாஸநையோடே ஓட்டி. “உள்ள நோய்களெல்லாம் துரந்து” என்கிறவிடத்திலும் சொல்லிற்றில்லையோ இது? என்னில்; அங்குச் சொல்லிற்று - தம்மளவு; இங்கு, தம் ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகள் விஷயமாயிற்று. இப்படி இவர்கள் ஓட்டிற்று எத்தாலே யென்னில்; (எமர்) வேறொன்றாலன்று; என்னோட்டை ஸம்பந்தமே ஹேதுவாக. ஸம்பந்தம் எவ்வள வென்னில், (கீழ்மேல் எழுபிறப்பு) கீழ் எழுபடிகாலும் மேல் எழுபடிகாலும் தம்மோடே எழுபடிகாலுமாக இருபத்தொரு படிகால்.

விளக்கம் - (அகல்வானும் அல்லன் இனி) - அந்தப் பூமியானது ப்ரளய ஆபத்து நீங்கியவுடன் இவனை விட்டு அகன்றாகவேண்டும்; ஆனால் இவனுக்கு அப்படி ஏதும் நிபந்தனைகள் இல்லை. ஆழ்வாருடனான பிரிவு குறித்து பேசக்கூட இவன் தயாராக இல்லை, அதன் பின்னர்தானே பிரிவதற்கு! சேதநர்கள் போன்று பாவம் காரணமாக இவரை விட்டு அகல்வதும், புண்ணியம் காரணமாக இவரை மீண்டும் அண்டி நிற்பதும் என்பதான நிலைகள் இவனுக்கு ஏதும் இல்லை. ஆழ்வாரிடம் சிலர், “உம்மை அவன் இந்த அளவிற்கு விரும்பும்போது, பனைமரத்தின் நிழல் அதன் காயை மட்டும் காப்பது போன்று உம்மை மட்டும் அவன் காத்து நின்றாவிடுவானோ?”, என்றனர். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். (செடியார் இத்யாதி) - செடி என்றால் பாவம் மற்றும் தூறு என்று இரண்டு பொருள். அதாவது பாவங்கள் காரணமாக ஏற்படும் தாழ்வைக் காண்பித்துப் பிரியும் நோய், பிரிவு காரணமாக ஏற்படும் நோய், உலகவிஷயங்களில் ஈடுபடுவதால் உண்டாகும் நோய் போன்றவை. ஆக பாவத்தால் பரிபூர்ணமான துக்கங்கள். இந்த நோய்கள் அனைத்தையும் அவற்றின் வாஸனையுடன் நீக்கி. ஆனால் “உள்ள நோய்கள் எல்லாம்” என்பதைத் திருவாய்மொழியில் (2-6-4) முன்பே கூறினார் அல்லவோ? ஆம், ஆனால் அங்கு உரைத்தது தன்னைக் குறித்து மட்டுமே ஆகும்; இங்கு உரைத்தது தன்னுடன் தொடர்பு கொண்டவர்கள், அவர்களுடன் தொடர்பு கொண்டவர்கள் குறித்து ஆகும். இவ்விதம் இவர்களும் சேர்ந்தது எப்படி? (எமர்) - என்னுடன் இவர்கள் கொண்டுள்ள ஸம்பந்தம் காரணமாக ஆகும். இந்தத் தொடர்பு எந்த அளவு உள்ளது என்றால், (கீழ்மேல் எழுபிறப்பும்) - தனக்கு முன்பு மூன்று பேர், தனக்குப் பின்னே மூன்று பேர், தான் ஒருவர் என்று ஏழு. அதாவது தன்னுடன் சேர்ந்து இருபத்தோரு தலைமுறை என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - (விடியாவெந் நரகத்து) ஒருநாள் வரையிலே கர்மஷயம் பிறந்தவாறே விடியுமதிறே யமன்தண்டல். இது விஷயாவெந்நரகமிறே. “நரகம்” என்று புத்தி பிறக்கும் அதில்; தண்மை தோற்றாத நரகம் இது. (என்றும் சேர்தல் மாறினரே) என்றும் கிட்டக் கடவதான தண்மை தவிர்ந்தார்கள். நானும் ப்ரார்த்திக்க வேண்டிற்றில்லை, அவனும் நினைப்பிட வேண்டிற்றில்லை. எத்தாலேயென்னில் - என்பக்கல் அவன் பண்ணின பஷபாத ராஜகுலத்தாலே மாறிக்கொண்டு நின்றார்கள்; முடியாதது என் எனக்கேல் இனி? என்று அந்வயம்.

விளக்கம் - (விடியாவெந் நரகத்து) - ஏதோ ஒருநாளில் பாவங்கள் முற்றிலுமாக இல்லாதபோது யமதண்டனை இல்லாமல் போகும். ஆனால் ஸம்ஸாரம் என்னும் இது எப்போதும் அகலாத நரகம் ஆகும். அதாவது யமனுடைய நரகத்தில் “இது நரகம்” என்று உணர இயலும்; ஆனால் அத்தகைய தாழ்வை வெளிப்படுத்திக்கொள்ளாத நரகமாக இந்த ஸம்ஸாரம் உள்ளது. (என்றும் சேர்தல் மாறினரே) - எப்போதும் அடையக்கூடிய தாழ்வை அடையாமல் உள்ளனர். தானும் அவர்களைக் காப்பாற்றவேண்டும் என்று அவனைப் பிரார்த்திக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை; அவனும் அவர்களை நினைத்துக் கொண்டு காப்பாற்றவேண்டும் என்பது இல்லை; எப்போதும் காப்பாற்றுவான் என்று கருத்து. ஏன்? என்னிடம் அவன் காண்பித்த பசுபாதம் என்று காரணத்தால், ராஜகுலம் போன்று அவர்கள் ஆனார்கள். இனி எனக்கு இயலாதது என்று ஏதும் உள்ளதோ?

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச் செய்த

இராமானுச நூற்றந்தாதி

இதற்கு ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 8)

3. பேரியல் நெஞ்சே அடி பணிந்தேன் உன்னைப் பேய்ப்பிறவி

பூரியரோடுள்ள சுற்றம் புலர்த்திப் பொருவரும் சீர்

ஆரியன் செம்மை இராமானுச முனிக்கு அன்பு செய்யும்

சீரிய பேறு உடையார் அடிக்கீழ் என்னைச் சேர்த்ததற்கே.

பொருள் - இந்த உலகில் உள்ள மனிதர்களாக இருந்தாலும் ஒரு சிலர் - அசுர வம்ஸத்தில் பிறவி எடுத்து அறிவற்றுப் போனவர்களுடன் தொடர்பு கொண்டும், அஹங்காரம் போன்றவை நிரம்பியும் உள்ளனர். அவர்களது தொடர்பை, எனது நெஞ்சமே! நீ நீக்கிக் கொண்டாய். மேலும் நீ (நெஞ்சத்தை நீ என்றார்) செய்த உபகாரம் என்ன? "இதுதான் இவரது குணம்" என்று எல்லைப்படுத்திச் சொல்ல இயலாத அளவிற்குத் திருக்கல்யாண குணங்கள் கொண்டவரும்; அனைத்துச் சாஸ்த்ரங்களையும் அறிந்தவரும்; இந்த உலகினருக்கு மட்டும் அல்லாது திருவேங்கடமுடையானுக்கே சங்கு-சக்கரம் அளித்ததால் அவனுக்கும் ஆசார்யனாக உள்ளவரும்; தன்னை அண்டியவர்களின் குற்றத்தைப் பார்த்து அவர்களைக் கைவிடாமல், அவர்கள் நிலைக்குத் தான் இறங்கிவந்து அருளும் தன்மை கொண்டவரும் ஆகிய எம்பெருமானாரிடம் மிகுந்த அன்பும் பக்தியும் வைக்கும் உயர்ந்த பேறு பெற்றவர்கள் பலர் உண்டு. அவர்களது திருவடிகளின் கீழ் என்னை நீ (நெஞ்சம்) சேர்த்து வைத்தாய். எனது நெஞ்சமே! இத்தகைய உயர்ந்த ஸ்வபாவம் உள்ள உன்னை நான் வணங்குவதே உனக்கு நான் செய்யும் கைம்மாறாகும்.

அவதாரிகை - கீழ்ப்பாட்டில் தம்முடைய நெஞ்சானது எம்பெருமானாருடைய சீலகுணத்திலே ஈடுபட்ட மாத்ரமின்றிக்கே இப்படியநுபவிக்க அநுபவிக்க அபிநிவேசம் கரை புரண்டு என்னைக் கொண்டு போய்த் ததீயருடைய திருவடிகளின் கீழே சேர்த்தது, இந்த மஹோபகாரத்துக்குத் தக்க ஸமர்ப்பணம் தம்பக்கல் ஒன்றுமில்லையென்று நெஞ்சினாருடைய காலிலே விழுகிறார்.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில் தன்னுடைய நெஞ்சத்தை எம்பெருமானாருடைய சீல குணத்தில் ஈடுபடும்படி உரைத்தார். அதுவும் அப்படியே செய்தது. அதன் காரணமாக அந்தக் குணத்தை அனுபவிக்க அனுபவிக்க, அந்த ஈடுபாடு கரைபுரண்டு ஓடத் தொடங்கியது. அந்த வெள்ளமானது தன்னை எம்பெருமானாருடைய அடியார்களின் திருவடிகளில் கொண்டு சேர்த்தது என்றும், அந்த மிகப்பெரிய உதவி செய்த நெஞ்சத்துக்கு அளக்கவல்ல ஈடான ஏதும் தம்மிடம் இல்லை என்றும் கூறி, தனது நெஞ்சத்தின் திருவடிகளில் விழுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (பேரியல் நெஞ்சே) பெரியஸ்வபாவத்தை யுடைய மநஸ்ஸே. முதலிலே எம்பெருமானாருடைய சீலகுணத்திலேயிழிந்து அதிலே அத்யபிநிவிஷ்டமாய் உன்னோட்டை ஸம்பந்தமே ஹேதுவாக என்னையும் ததீயபர்யந்தமாக அத்யவஸிப்பித்த ஸ்வபாவத்தையுடைய மநஸ்ஸே யென்கிறபடி. (பேய்ப்பிறவிப் பூரியரோடுள்ள சுற்றம் புலர்த்தி) அசுரவர்க்கத்திலே ஜநித்து நிஹீநரான மூடரோடுண்டான ஸம்பந்தத்தை ஸவாஸநமாகப் போக்கி “ஆஸுரீம் யோநிமாபந்நா மூடா ஜந்மநி ஜந்மநி மாமப்ராப்யைவ கௌந்தேய ததோ யாந்த்யதமாம்” என்று சொல்லப்பட்ட நீசருடைய ஸம்பந்தத்தை, “அத்யப்ரப்ருதி ஹே லோகா! யூயம் யூயம் வயம் வயம்” என்னும்படி பண்ணுவித்து. “கூழாட்பட்டு நின்றீர்களை யெங்கள் குழுவினில் புகுதலொட்டோம்” என்னும்படியே பண்ணுவித்தென்கிறபடி. (பேய்ப்பிறவி) தீதானபிறவி. பூரியர் - பொல்லாதவர்கள். புலத்தல் - நீக்குதல்.

விளக்கம் - (பேரியல் நெஞ்சே) - “பெருந்தன்மை என்னும் இயல்புள்ள எனது மனமே! முதலில் நீ எம்பெருமானாருடைய சீல குணத்தில் ஈடுபட்டாய். அந்த ஈடுபாடு காரணமாக, உன்னுடன் எனக்கு உள்ள ஸம்பந்தத்தைக் காரணமாகக்

கொண்டு என்னையும் எம்பெருமானாருடைய அடியார்களின் திருவடிகள்வரை கொண்டு நிறுத்தி மிகவும் பெரிய உதவி செய்தாய். இப்படிப்பட்ட எனது மனமே!", என்று கருத்து. (பேய்ப்பிறவிப் பூரியரோடுள்ள சுற்றம் புலர்த்தி) – அஸூர ஜன்மம் எடுத்துப் பிறந்து, தாழ்ந்தவர்களாகிய அறிவற்றவர்களுடனான எனக்குள்ள தொடர்பை விலக்கி. கீதையில் (16-20) - ஆஸூரீம் யோநிமாபந்நா மூடா ஜந்மநி ஜந்மநி மாமப்ராப்யைவ கௌந்தேய ததோ யாந்த்யதமாம் - அர்ஜுனா! அறிவற்றவர்கள் என்னை வந்து சேராமல் ஒவ்வொரு பிறவியிலும் அஸூர ஸ்வபாவத்துடன் கூடிய தாழ்ந்த பிறவியை அடைகிறார்கள். அதனைக் காட்டிலும் தாழ்ந்ததான கோரமான நரகங்களையும் அடைகிறார்கள் – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ள தாழ்ந்தவர்களுடைய ஸம்பந்தத்தை, அத்யப்ரப்ருதி ஹே லோகா: யூயம் யூயம் வயம் வயம் நாஸ்தி ஸங்கதிரஸ்மாகம் யுஷ்மாகம் ச பரஸ்பரம் அர்த்தகாமபரா யூயம் நாராயணபரா வயம் வயம் து கிங்கரா விஷ்ணோ: யூயம் இந்திரிய கிங்கரா: - ஜனங்களே! இன்று முதல் நீங்கள் நீங்கள்தாம், நாங்கள் நாங்கள்தாம். எங்களுக்கும் உங்களுக்கும் எந்தவிதமான ஸம்பந்தமும் இல்லை. நீங்கள் பணத்திலும் சிற்றின்பத்திலும் அதிக ஆசை உடையவர்கள், நாங்கள் ஸ்ரீமந்நாராயணனிடத்தில் ஆசை உடையவர்கள். நீங்கள் உலகவிஷயம் மூலம் கிட்டும் இன்பத்தில் ஆசை உள்ளவர்கள் என்பதால் ஐம்புலன்களுக்கு வேலை செய்யும் வேலைக்காரர்கள் ஆவீர்கள், நாங்கள் எம்பெருமானுடைய வேலைக்காரர்கள் ஆவோம். ஆகையால் உங்களுடன் நாங்கள் சேர மாட்டோம். எங்கள் தன்மை வேறு, உங்கள் தன்மை வேறு – என்னும்படியாகச் செய்து. திருப்பல்லாண்டில் - கூழாட்பட்டு நின்றீர்களை யெங்கள் குழுவினில் புகுதலொட்டோம் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப செய்து. (பேய்ப்பிறவி) – மிகவும் தீமையை அளிக்கவல்ல பிறவி. பூரியர் - பொல்லாதவர்கள். புலத்தல் என்றால் நீக்குதல்.

வ்யாக்யானம் - (பொருவருஞ்சீர்) “நமோ சிந்த்யாத்யுதாக்கலிஷ்ட ஞான வைராக்ய ராசயே” என்கிறபடியே உபமாந ரஹிதமாகையாலே ஏவம் பூதமென்று நிரூபித்துச் சொல்ல வரிதாயிருக்கிற கல்யாணகுணங்களையுடையராய். (ஆரியன்) ஸகலசாஸ்த்ரபாரீணராய். “யதிராஜோ ஜகத்குரு:”, “தஸ்மிந் ராமாநுஜார்யே குருரிதி ச பதம் பாதி நாந்யத்ர” என்கிறபடியே இவ்விபூதியிலே யிருந்துள்ள

ஸகலசேதநருக்கும் திருவேங்கட முடையானுக்கும் ஆசார்யராய். (தன்னாரியனுக்கு) என்று ஆர்ய பதத்தை ஆசார்ய பத ஸமாநார்த்தமாக ஜீயர் ப்ரயோகித்தருளினாரிறே. (செம்மை) தாம் ஸங்கல்பித்தபடியே அநுஷ்டித்தும் உபதேசித்தும் இப்படி கரண த்ரயஸாரூப்யத்தையுடையரான. “ஆசினோதி ய: ஸாஸ்த்ரார்த்தம் ஆசரே ஸ்தாபயதி அபி ஸ்வயம் ஆசரதே யஸ்மாத் ஆசார்யஸ் தேந கீர்த்தித:” என்றிறே ஆசார்ய லக்ஷணமிருக்கும்படி.

விளக்கம் - ஸ்தோத்ரரத்தனத்தில் (தொடக்கம்) - நமோ சிந்த்யாத்யுதாக்லிஷ்ட ஞான வைராக்ய ராசயே - எண்ண இயலாததும், ஆச்சர்யம் ஏற்படுத்தவல்லதும், கஷ்டம் இல்லாததும் ஆகிய ஞானம் மற்றும் வைராக்யம் என்னும் சும்பலை உடையவராகிய - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப உவமை கூற இயலாதபடியும், “இப்படிப்பட்டவை” என்று நிரூபித்து உரைக்க இயலாதபடியும் உள்ள திருக்கல்யானகுணங்களைக் கொண்டவரும். (ஆரியன்) அனைத்து சாஸ்த்ரங்களையும் எந்தவிதமான ஐயமும் இன்றி அறிந்தவரும். ஸ்ரீவைஷ்ணவ சமயாசார நிஷ்கர்ஷத்தில் - தஸ்மிந் ராமாநுஜார்யே குருரிதி ச பதம் பாதி நாந்யத்ர - ஆசார்யன் என்னும் பதத்தின் பொருள் எம்பெருமானாரின் மீது மிகவும் தெளிவாக காணப்படுகிறது - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப இந்த உலகத்தில் உள்ள அனைத்து உயிர்களுக்கும், திருவேங்கடமுடையானுக்குச் சங்கு மற்றும் சக்கரம் பொறித்த காரணத்தால் அவனுக்கும் ஆசார்யராக உள்ளவரும். (தன்) ஆரியன் என்ற பதத்தை ஆசார்யன் என்று பதத்திற்கு ஒத்த பொருள் கொண்டதாக ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்தார். (செம்மை) - தான் ஸங்கல்பித்தபடியே ஆசாரங்களைக் கடைப்பிடித்தும், மற்றவர்களுக்கு உபதேசித்தும் செய்தவராகிய. ஆசினோதி ய: ஸாஸ்த்ரார்த்தம் ஆசரே ஸ்தாபயதி அபி ஸ்வயம் ஆசரதே யஸ்மாத் ஆசார்யஸ் தேந கீர்த்தித: - எவன் சாஸ்திரத்தின் அர்த்தங்களை ஆராய்ந்து, பிறரை அந்த சாஸ்த்ரங்களின் விதிப்பிரகாரம் நடக்கப் பண்ணுகிறார்களோ, அது மட்டும் அல்லாமல் தானே அந்த வழிப்படி நடந்து காட்டுகிறானோ அவனே ஆசார்யன் எனப்படுகிறான் - என்று அல்லவோ ஓர் ஆசார்யனுடைய இலக்கணம் உள்ளது?

வ்யாக்யானம் - (இராமநுசமுனிக்கு) “புண்யாம்போஜ விகாஸாய பாபத்தாம் தக்ஸயாயச ஸ்ரீமான் ஆவிர பூத்பூமவ் ராமானுஜ திவாகர:” என்னும்படியான தம்முடைய அவதார ப்ரயோஜனத்திலே எப்போதும் மநநம் பண்ணிக் கொண்டிருக்கிற எம்பெருமானார் விஷயத்திலே, (அன்பு செய்யுஞ் சீரிய பேறுடையார்) அத்யபிநிவிஷ்ட சித்தராய் அதுதானே விலக்ஷணமென்று அத்யவஸித்திருக்கும் ஆழ்வான் முதலான ததீயருடைய. (அடிக் கீழ்) திருவடிகளின் கீழ். (என்னைச் சேர்த்ததற்கே) என்னுடைய சிரஸ்ஸிலே அத்திருவடிகள் பூஷணமாம்படி. பூர்வகாலத்திலே சரமபர்வத்தினுடைய ப்ரபாவத்தை யறியாதே யிருக்கிற என்னை அமைத்து வைத்ததற்கே. தனக்கு நான் உபதேசிக்க வேண்டியிருக்கத் தானே யெனக்கு புருஷகாரமாய் என்னைக் கொண்டு போய் ததீயருடைய ஸ்ரீபாதத்திலே சேர்த்ததற்கு. இந்த மஹோபகாரத்துக்கு நான் எத்தை ப்ரத்யுபகாரமாகப் பண்ணுவது என்று ஆராய்ந்து பார்த்தால், “மம நாத யதஸ்தி யோஸ்மயஹம் ஸகலம் தத்தி தவைவ மாதவ:” என்றிருக்கச்செய்தே, “ப்ரஹ்மவித்யா ப்ரதாநஸ்ய தேவைரபி ந சக்யதே ப்ரதி ப்ரதாநமபி வா தத்யாத் யதா சக்தித ஆதராத்” என்றும், “ஏஷ ஸர்வஸ்வ பூதஸ்து பரிஷ்வங்கோ ஹநாமத:” என்றும் சொல்லுகிறபடியிலே, (அடிபணிந்தேனுன்னை) உன்னுடைய திருவடிகளிலே ஆச்ரயித்தேன்; உனக்கொரு நமஸ்காரம் பண்ணுகிறே னென்றபடி. “வாசா யதீந்த்ர மநஸா வபுஷா ச யுஷ்மத் பாதாரவிந்த யுகளம் பஜதாம் குருணாம் கூராதிநாத குருகேச முக ஆத்ய பும்ஸாம் பாதாநு சிந்தந பர: ஸததம் பவேயம்” என்று பெறாப் பேறாக ஜீயர் ப்ரார்த்தித்தருளின ததீயப்ராவண்யத்தைக் காணும் இவருக்கு இவருடைய மநஸ்ஸும் முதலிலே யுண்டாக்கிற்று.

விளக்கம் - (இராமநுசமுனிக்கு) - புண்யாம்போஜ விகாஸாய பாபத்தாம் தக்ஸயாயச ஸ்ரீமான் ஆவிர பூத்பூமவ் ராமானுஜ திவாகர: - இராமானுஜர் என்னும் சூர்யன் இப்பூவுலகத்திலே உதித்தது; சூரியன் உதித்தால் வெளி இருள் ஓடும்; ஆனால் இராமானுஜர் என்னும் சூரியன் உதித்ததால் அக இருளாகிற அஞ்ஞானம் விலகிப் போகிறது - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, தான் இந்தப் பூமியில் வந்ததற்கான காரணத்தை எப்போதும் மறக்காமல் சிந்தித்தபடி உள்ள எம்பெருமானார். அவரைக் குறித்து, (அன்பு செய்யுஞ் சீரிய பேறுடையார்) - மிகுந்த ப்ரீதி உள்ளவராகவும், அந்த நிலை என்பதே மிகவும் உன்னதமான நிலை என்று

எண்ணியவராகவும் உள்ள ஸ்வாமி கூரத்தாழ்வான் முதலான அடியார்களுடைய. (அடிக் கீழ்) - அவர்களுடைய திருவடிகளின் கீழ். (என்னைச் சேர்த்ததற்கே) - எனது தலைக்கு அந்தத் திருவடிகள் ஆபரணங்களாக விளங்கும் விதத்தில். முன்பு பகவத்விஷயத்தில் மட்டுமே ஈடுபட்டபடி இருந்த நான், அடிமைத்தனத்தின் எல்லைநிலமான பாகவத கைங்கர்யம் என்றால் என்ன என்று அதன் மேன்மை அறியாமல் இருந்தபோது, அதில் என்னை ஈடுபடுத்தியதற்காக. எனது நெஞ்சமாகிய உனக்கு நான் உபதேசம் செய்ய வேண்டியதாயிருக்க, நீயே எனக்குக் கிட்டிய உயர்ந்த சிபாரிசு செய்பவனாக என்னை அடியார்களுடைய திருவடிகளில் கொண்டு சேர்த்தற்காக. இப்படிப்பட்ட உயர்ந்த உதவிக்கு நான் என்ன கைம்மாறு செய்யப்போகிறேன் என்று ஆராய்ந்து பார்த்தால், ஸ்தோத்ரத்னம் (53) - மம நாத யதஸ்தி யோஸ்மயஹம் ஸகலம் தத்தி தவைவ மாதவ: - மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகனாகிய உனக்கு, "எனக்கு வசப்பட்டது" என்று எவற்றை எல்லாம் நான் எண்ணுகிறேனோ அவை அனைத்தும் உன் வசப்பட்டது என்றுள்ள புத்தியுடன் ஸமர்ப்பிக்கிறேன் என்று இருக்கவேண்டிய நான், சாண்டில்ய ஸ்ம்ருதி - ப்ரஹ்மவித்யா ப்ரதாநஸ்ய தேவைரபி ந சக்யதே ப்ரதி ப்ரதாநமபி வா தத்யாத் யதா சக்தித ஆதராத் - ப்ரஹ்மவித்யையை உபதேசித்த ஆசார்யனுக்கு எந்த அளவு கைம்மாறு செய்யவேண்டும் என்று தேவர்களுக்கும் கூற இயலாது - என்றும், இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (1-14) - ஏஷ ஸர்வஸ்வ பூதஸ்து பரிஷ்வங்கோ ஹநாமத: - இந்த நேரத்தில் நான் அனுமனைக் கட்டித் தழுவிக்கொள்ளப்போகிறேன் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, (அடிபணிந்தேனுன்னை) - எனது நெஞ்சமாகிய உனது திருவடிகளில் அண்டி நிற்கிறேன். உனக்கு நமஸ்காரம் செய்து வணங்குகிறேன். யதிராஜ விம்ஸதியில் (3) - வாசா யதீந்த்ர மநஸா வபுஷா ச யுஷ்மத் பாதாரவிந்த யுகளம் பஜதாம் குருணாம் கூராதிநாத குருகேச முக ஆத்ய பும்ஸாம் பாதாநு சிந்தந பர: ஸததம் பவேயம் - யதிகளின் அரசரே! என்னுடைய மனம் எப்போதும் உம்மால் நியமிக்கப்பட்ட குருபரம்பரையில் தொடர்கின்ற ஆசார்யர்களின் தாமரை போன்ற திருவடிகளையே எண்ணியபடி இருத்தல் வேண்டும். கூரத்தாழ்வான், திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளான் போன்றவர்கள் தங்கள் வாக்கு, மனம், செயல் ஆகிய மூன்றாலும் உனது திருவடிகளிலேயே நிலைத்து நின்றனர். இவர்களது திருவடிகள் எனது எண்ணத்தில் எப்போதும் நிலைக்கவேண்டும் - என்பதற்கு ஏற்ப ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் தனக்குக்

கிட்டாத பெரும் பேறாக எண்ணிய அடியார்களுடைய அன்பு என்பதை அல்லவோ
இவருடைய மனம் இவருக்கு முதலில் ஏற்படுத்திக் கொடுத்தது!!

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்